

KOPRIVA NIKOLETT

VÉGÜL CSAK A MADÁRRAJ

„Megindult a világ.
Éjt-napot felver lázas dobpergése.”
(Kovács Vilmos)

I.

*Létezik egy ország, ahol a házak
ablakában ülő tücsköket
megfojtja az éjszaka. A tenger szaga
a falak közé szorult, a fürdőszoba kövének
mintázatán medúzák csípi talpam,
halpikkelyek ragadnak az ágyneműbe.
Szarvascsorda az országúton,
fékező kocsik, kettétört, égre meredő fák.
Megindult a világ.*

II.

*Az öregek pincében ülve várják
a feltámadást.
Örök kutyaugatás.
Kényszercselekvések a házban,
az udvaron, egyedül, társaságban.
Táskába gyűrök minden gondolatot,
elhagyom az utcán, a kövek
maguk alá gyűrik.
Megindult a világ.*

III.

*Elárvult gyerekek állnak a buszmegállóban.
Futnak, elejtenek minden gyöngyöt;
üvegszilánkba lépnek, eszelősen nevetnek,
futnak, de csak a várostábláig jutnak.
Megindult a világ.*

IV.

*Egyre több madár röpköd a kertek fölött,
megeszik az eget. Minden nap
az ablaknak csapódik egy, összevérzi
az utcakövet. Amikor eloszlik a tömeg,
feltűnik, hogy ritkul az ország.
Előbb csak a fák és bokrok tűnnek el,
majd a lakótelepek.
Félig elszívott cigaretta a földön.
Megindult a világ.*

V.

*Nem értjük egymás nyelvét az utcán.
Dédanyám kísértete minden éjjel
benéz az ablakon, azt mondja, örüljünk,
amíg beszélni tudunk.
Elfelejtjük az útvonalakat,
a szomszédaink nevét, nem ismerjük fel
a képekből kinéző halottakat.
Végül csak a világnagy madárraj marad,
meg a por. Bőrünkbe ivódott,
eltömte szemünket-szánkat,
álmainkat.
Az országos szél fel-alá futkos
csontjaink közt, a vihar elől
pincébe zárkozunk kísérteteink közé,
magzatpózban várni a hajnalt.*